

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 13/05/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG IV: LÝ CỦA NHÂN QUẢ”

Nhân quả là định luật của vũ trụ nhân sinh. Nhân là hạt, quả là trái. Chúng ta trồng hạt dưa thì chúng ta sẽ có trái dưa. Chúng ta trồng hạt ớt thì chúng ta sẽ có trái ớt. Con người thì sẽ sinh ra con người, con vịt thì sinh ra con vịt. Đạo lý nhân quả rất đơn giản, dễ hiểu nhưng nhiều người không tin, không hiểu và không chấp nhận. Nhiều người cho rằng đạo lý nhân quả là đạo lý của riêng nhà Phật. Trong “*Thái Thượng Cầm Ứng Thiên*” nói: “*Nhà nào làm việc thiện ắt dư thừa việc vui. Nhà nào làm việc ác ắt dư thừa việc xấu*”. Chúng ta muốn nhà mình nhiều niềm vui thì chúng ta tích cực làm việc thiện.

Hòa Thượng nói: “*Bát Nhã và Tịnh Độ đều đặc biệt nhấn mạnh về nhân duyên, quả báo, trong đó nói rõ: “Nhu thị nhân như thị quả. Nhu thị duyên như thị báo”. Nhân như thế nào thì quả như thế đó, duyên như thế nào thì báo như thế đó. Nếu chúng ta nghĩ đến quả báo ở tương lai thì tự nhiên tâm chúng ta sẽ thu liễm lại, chúng ta sẽ không tùy tiện mà hết sức cẩn trọng khi tạo nhân*”. Chúng ta tận lực hy sinh phụng hiến vì chúng sanh thì chắc chắn chúng ta sẽ có công đức, phước báu. Nếu chúng ta đến thế gian để tận hưởng, để phá hoại người thì chúng ta sẽ phải nhận nhân quả rất đáng sợ! Trên Kinh Phật nói: “*Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả*”. Bồ Tát rất cẩn trọng trong khởi tâm động niệm, các Ngài suy xét kỹ nếu tạo nhân này thì sẽ phải nhận quả báo hay không. Chúng sanh tùy tiện tạo nhân, khi quả đến thì họ khiếp sợ. Chúng sanh làm theo sự ưa thích của mình nên họ tùy tiện tạo tác tội nghiệp.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta tạo ra nhân chướng ngại người khác vậy thì trong tương lai chúng ta nhất định phải nhận quả báo chướng ngại người khác*”. Vấn đề này, chúng ta nghe vài trăm lần, vài ngàn lần nhưng chúng ta cũng chưa thể hiểu thông suốt, chúng ta vẫn chưa làm được.

Hòa Thượng nói: “*Người xưa nói: “Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định”. “Tiền định” là ai định cho chúng ta vậy? Chính là nhân mà chúng ta đã tạo đã định ra quả cho chúng ta*”. Một bữa ăn, một ngụm nước đều là do tiền định, tất cả đều là nhân trước, quả sau. Chúng ta vẫn âm thầm oán trời, trách người, vì chúng ta cho rằng chúng ta làm nhiều việc thiện nhưng chúng ta gặp nhiều chướng ngại, còn người khác làm nhiều việc ác nhưng họ không gặp chướng ngại. Chúng ta không biết rằng, trong đời này và cả trong đời quá khứ, khởi tâm động niệm của chúng ta luôn là chướng ngại người. Chúng ta quán chiếu, khởi tâm động niệm của chúng ta có đang giúp đỡ, thành

toàn cho mọi người không? Chúng ta bình lặng quán sát thì chính chúng ta sẽ nhận ra. Nếu chúng ta luôn thành toàn, giúp người vượt chướng ngại thì đời sống của chúng ta sẽ giảm đi chướng ngại.

Chúng ta phải tích cực tạo nhân thiện. Tôi nghe theo lời Hòa Thượng nên tôi luôn phân thân, tích cực làm việc giúp ích cho người. Tôi không nề hà khó khăn, không sợ thiệt thòi, lời lỗi. Những việc tôi đã làm nhiều năm qua đang ngày càng diễn ra tốt hơn. Chúng ta càng cho đi thì mọi việc trong đời sống của chúng ta càng hanh thông. Ban đầu, khi bắt đầu làm, chúng ta tưởng chừng sẽ gặp rất nhiều khó khăn nhưng sau đó, chúng ta sẽ cảm thấy mọi việc dễ dàng.

Cả đời Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta, chúng ta chỉ cần cố gắng tích cực làm theo. Những việc này là cơ hội để chúng ta tích công, bồi đức, làm hành trang để chúng ta đi đến cõi Tịnh Độ. Phật đã nói trong **“Kinh A Di Đà”**: **“Đâu phải thiện căn, phước đức nhân duyên ít mà về được nước kia”**. Thiện căn, phước đức của chúng ta phải tối thắng thì chúng ta mới về được thế giới Tây Phương Cực Lạc. Người phước về đất phước, thế giới Tây Phương Cực Lạc chính là đất phước. Chúng ta lười biếng, chệnh mảng, chúng ta không tích cực để được làm **“người phước”** vậy thì chúng ta không thể về được thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Những người không thể làm được việc gì khác thì họ chỉ cần niệm một câu **“A Di Đà Phật”** là họ đã có phước báu vô lượng. Chúng ta **“sức dài, vai rộng”** nhưng chúng ta thường lười biếng, sợ khó, sợ khổ nên chúng ta không muốn làm. Thích Ca Mâu Ni Phật suốt 49 năm bôn ba khắp nơi để giảng Kinh, nói pháp, Ngài không có một ngày nghỉ ngơi. Đất nước Ấn Độ thời tiết rất khắc nghiệt, có những ngày nắng đến cháy da nhưng cũng có những ngày lạnh đến cắt da cắt thịt. Hòa Thượng nói: **“Các vị tra trong Kinh xem Thích Ca Mâu Ni Phật có ngày nào nghỉ hè không?”**. Lúc bình thường, Thích Ca Mâu Ni Phật nói pháp cho người thế gian nghe, khi vào Định thì Ngài nói pháp cho Thiên nhân, cho Bồ Tát nghe. Thích Ca Mâu Ni Phật là tấm gương sáng nhất cho chúng ta noi theo, cả cuộc đời Ngài đã tích công, bồi đức.

Hôm qua, có người hỏi tôi, làm thế nào để họ có thể làm được như Thầy Thái, Thầy Trần... Tôi nói, chúng ta phải thật làm, nếu chúng ta chỉ nói mà không làm thì đó là chúng ta đang vọng tưởng. Chúng ta muốn làm được như các Ngài thì chúng ta phải dũng mãnh, tinh tấn học tập, nếu các Ngài học 1200 chuyên đề thì chắc chắn các Ngài sẽ học đầy đủ, không trễ một phút nào.

Hòa Thượng nói: **“Mười Đại Nguyện Vương của Bồ Tát Phổ Hiền” dạy chúng ta phải tùy hỷ công đức. “Tùy hỷ” chính là chúng ta không chướng ngại người khác. Phàm phu chúng ta tâm đồ kỵ, tâm chướng ngại rất nặng, người khác chỉ cần có một chút thành tựu thì chúng ta liền cảm thấy khó chịu, chúng ta khởi tâm đồ kỵ, chướng ngại người”**. Nếu chúng ta khởi tâm đồ kỵ, chướng ngại người thì chúng ta không thể tán thán, hướng đến họ để học hỏi. Nhiều người chỉ nói **“tùy hỷ”** với người khác ở trên

miệng nhưng trong tâm của họ thì đổ kỵ. Chúng ta quán sát xem chúng ta thường khởi tâm “đổ kỵ” hay tâm “hoan hỷ” với người? Chúng ta không dễ khởi được tâm hoan hỷ với người, nếu chúng ta nhìn thấy người làm việc tốt, chúng ta khen vài câu trên miệng thì đó chưa phải là tùy hỷ. “Tùy hỷ” là chúng ta chân thật tán thán, chân thật hướng đến người học hỏi để chúng ta làm được như họ. Nếu chúng ta chỉ tán thán người mà chúng ta không học hỏi, chúng ta không làm hoặc làm hỏng việc thì đó là chúng ta chỉ nói lời trống rỗng.

Hòa Thượng nói: **“Khi người khác có một chút thành tựu mà chúng ta khởi niệm khó chịu vậy thì chúng ta đã sai rồi! Nếu chúng ta nghĩ cách chướng ngại, phá hoại người thì tội nghiệp của chúng ta cực nặng. Nếu việc họ làm là thiện pháp, việc đó có thể mang lợi ích cho nhiều chúng sanh thì tội nghiệp của chúng ta càng nghiêm trọng hơn vì chúng ta đã chướng ngại rất nhiều người”**. Khi chúng ta chưa mở được ngôi trường nào thì có nhiều người chướng ngại tôi. Có người mang bán những chiếc máy quay phim của tôi để tôi không thể chia sẻ được với nhiều người. Hiện tại, chúng ta đã mở được nhiều ngôi trường, mở ra rất nhiều lớp học vì cộng đồng có rất nhiều học trò, phụ huynh, Thầy Cô đã ngày càng tiến bộ. Sau khi tích cực làm việc lợi ích chúng sanh, chúng ta cũng đã học xong 1200 chuyên đề và đang học **“Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục”**.

Cách đây, hơn 10 năm, tôi đi đến rất nhiều nơi để giảng dạy, nhiều người lo lắng cho tôi vì tôi thường di chuyển bằng xe máy. Tôi nói với mọi người là chắc chắn tôi sẽ không thể bị tai nạn mất mạng đâu vì tôi đang chân thật nỗ lực làm lợi ích cho mọi người. Nếu chúng sanh nào chướng ngại tôi thì đó là họ đang chướng ngại cho rất nhiều người. Tôi nói lời này để động viên chính mình là mình phải nỗ lực hơn. Chúng ta tận tâm, tận lực làm việc lợi ích chúng sanh, Phật Bồ Tát, Thần Hộ pháp sẽ lo cho sự an nguy của chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“Phật Đà luôn giáo dục chúng sanh tu phước, tu huệ. Phước, huệ là hai mục tiêu lớn mà người tu học Phật pháp cần phải chú trọng. Trong lúc thọ trì Tam Quy chúng ta đều đọc lời phát nguyện là “Quy y Phật, Nhị Túc Tôn”. “Nhị túc tôn” nghĩa là viên mãn, đầy đủ cả phước và huệ. Chúng ta thành Phật chính là chúng ta đã tu hành viên mãn phước và huệ”**. Có người chỉ tu phước không tu huệ, có người thì chỉ tu huệ không tu phước, chúng ta phải phước huệ song tu. Chúng ta tu huệ thì tâm chúng ta thanh tịnh. Chúng ta tu phước thì chúng ta có phước báu. Nếu chúng ta chỉ tu huệ không tu phước thì trong đời sống, chúng ta muốn làm việc gì chúng ta cũng sẽ gặp khó khăn. Đức Phật được cả thế gian và xuất thế gian tôn kính vì Ngài đã viên mãn cả phước và huệ.

Chúng ta đã được dạy một cách rất đầy đủ cách tu phước và tu huệ. Phật dạy chúng ta tu phước bằng cách bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy. Bố thí tài thì bao gồm bố thí nội tài và ngoại tài. Bố thí ngoại tài là chúng ta dùng tiền tài, vật chất để bố thí. Bố thí

nội tài là chúng ta dùng năng lực, trí tuệ, sức khỏe của mình để bố thí. Ban đầu Hòa Thượng không có tiền, Ngài bắt đầu bố thí từ 1 đồng, Ngài tích cực bố thí nội tài, sau này Ngài đã trở thành nhà đại bố thí. Tôi sinh ra trong một gia đình đông con, rất nghèo, hiện tại, tôi đi đến đâu tôi cũng tặng quà, nếu đủ duyên thì tôi tổ chức phóng sanh.

Chúng ta muốn tu phước thì chúng ta phải dụng tâm chân thành. Chúng ta chân thành muốn làm lợi ích cho chúng sanh thì việc làm của chúng ta sẽ được thành tựu. Vườn rau của tôi phát triển rất xanh tốt, tôi phải cho đi liên tục. Những buổi lễ tri ân của chúng ta cũng diễn ra ngày càng cảm xúc hơn. Quy trình sản xuất đậu sạch của chúng ta cũng đang phát triển rất nhanh. Chúng ta làm bằng tâm chân thành thì chúng ta sẽ đánh thức rất nhiều người có tâm chân thành đồng hành cùng chúng ta. Chúng ta làm việc gì cũng khó khăn, chướng ngại là vì chúng ta không chân thành, không chí công vô tư. Nếu chúng ta chân thành thì sẽ có người đến giúp chúng ta vượt qua chướng ngại, hướng dẫn chúng ta cách làm hiệu quả hơn.

Hòa Thượng nói: **“*Kinh giáo của Phật là viên dung, thông đạt, vô ngã cho nên chúng ta thông một Kinh thì chúng ta sẽ thông tất cả các Kinh. Không những Kinh giáo viên dung mà thế gian pháp và xuất thế gian pháp cũng là viên dung. Tất cả đều từ đồng một căn gốc, nguồn cội là chân tâm*”**. Tất cả thế gian pháp và xuất thế gian pháp đều là từ nơi chân tâm của chúng ta biến hiện ra. Tất cả những thứ từ tâm chân thành lưu xuất ra đều viên dung, tốt đẹp. Nếu pháp tốt nhưng tâm chúng ta không chân thành thì chúng ta cũng không thể có thành tựu. Nếu ở nơi tâm chân thành lưu xuất ra thì mọi thứ đều tròn đầy, viên mãn. Nhà Phật nói: **“*Tâm tròn đầy thì mọi pháp đều tròn đầy*”**. Chúng ta dụng tâm chân thành thì chúng ta sẽ làm ra những việc cảm động, khơi dậy lòng người, khiến họ phát tâm làm cùng chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“*Nếu chúng ta làm việc mà việc không thông là do chúng ta có chướng ngại. Chướng ngại chính là do chúng ta mê hoặc, điên đảo, phân biệt, chấp trước*”**. Nếu chúng ta làm việc mà chúng ta sợ thiệt thòi, sợ cực khổ thì đó là chúng ta đang mê hoặc, điên đảo. Chúng ta mê hoặc, điên đảo thì chúng ta sẽ gặp chướng ngại. Nếu chúng ta dụng tâm chân thành, mọi việc chúng ta làm ra đều lợi ích cho chúng sanh, lợi ích cho tha nhân thì chắc chắn chúng ta không có chướng ngại.

Hòa Thượng nói: **“*Chỉ cần chúng ta trừ bỏ tâm phân biệt, chấp trước thì thế gian pháp hay xuất thế gian pháp đều là viên dung, không chướng ngại. Phật Đà đã dạy chúng ta phương hướng, mục tiêu cứu cánh viên mãn, giúp chúng ta ra khỏi tam giới, vĩnh thoát luân hồi. Chúng ta nhất định phải rõ lý, thông suốt tường tận mọi chân tướng. Tam giới, luân hồi đều là do vọng tưởng, chấp trước của chúng ta sinh ra, đặc biệt là do chúng ta chấp vào “cái ta” và “cái của ta”. Khổng Lão Phu Tử nói: “Ta có mối lo lớn là vì ta có cái thân”. Chúng ta muốn ra khỏi ba cõi thì chúng ta phải phá ngã chấp, ngã sở*”**. “Ngã sở” chính là cái mà chúng ta cho rằng ta sở hữu, cái của ta. Người thế gian khởi tâm động niệm là nghĩ đến “của ta”. Chỉ cần chúng ta có ý

niệm “của ta” thì chúng ta không thể ra khỏi tam giới, sáu cõi luân hồi. Phật pháp Đại Thừa và Phật pháp Tiểu Thừa đều dạy chúng ta phải phá trừ “cái ta”. Trong thế gian pháp cũng vậy, nếu chúng ta chấp vào cái ta thì chúng ta làm mọi việc đều gặp chướng ngại. Các chiến sĩ bộ đội đã phát nguyện: “*Sống bám đá chết hóa đá*”. Họ mang “cái ta” của mình hóa thành đại tự nhiên nên họ có thể làm được những việc mà người thường không làm được. Người học Phật nếu chấp vào cái ta thì họ sẽ gặp chướng ngại trùng trùng.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta về lý, sự, nhân quả. Chúng ta hiểu rõ về nhân quả thì chúng ta mới dám tận lực hy sinh phụng hiến. Người thế gian không dám cho đi vì họ sợ rằng, nếu họ cho đi thì họ sẽ hết, cho đi thì họ sẽ không còn gì để ăn. Họ không biết rằng cho đi là được. Nhà Phật nói: “*Xả là đắc*”. Cho đi là được. Người thế gian cũng nói: “*Người ăn thì còn con ăn thì hết*” hay “*Bánh ít đi thì bánh quy lại*”. Chúng ta tận tâm tận lực vì người lo nghĩ thì chắc chắn sẽ có người vì ta mà lo nghĩ. Chúng ta vì người mà hy sinh phụng hiến thì sẽ có người còn phát tâm hy sinh phụng hiến nhiều hơn chúng ta.

Tôi nhớ hoài câu chuyện cách đây 10 năm, khi tôi đi mua mướp đắng, tôi không hỏi giá mà nhờ người bán hàng đưa cho tôi mấy trái mướp đắng đã héo vàng. Cô bán hàng nhìn tôi một lúc để xem tôi có phải người tinh táo không, sau đó, cô nói với tôi, những quả vàng ở trong túi này là để cho, chứ không để bán. Cô cho tôi túi mướp đắng héo và tự chọn những quả mướp đắng đẹp nhất để bán cho tôi. Có những người còn “*Bỏ Tát*” hơn cả chúng ta! Cô bán hàng không học Phật, chưa từng học 1200 chuyên đề nhưng hành động của cô đã khiến tôi phải suy nghĩ nhiều ngày. Cô chỉ là một người buôn bán nhỏ vậy mà cô có những hành động như vậy, chúng ta là người đã học Phật nhiều năm, chúng ta đang dụng tâm như thế nào?

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!